

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 77.

Tredie Sæssion.

30te Møde.

Tirsdagen den 25de November.

(Forts.)

Udenrigsministeren (fortsat): Jeg har nu maattet sige det, og hvorfor har jeg maattet sige det? Fordi ingen Anden har villet sige det, og fordi jeg har maattet høre, at just fordi vi have villet indskrænke os til Klogskabens og Forsigtighedens Regler, til Regler, som ere vedtagne mellem os selv ved en Aftale, vi have truffet for Sagens Skyld, for Landets Skyld, for Forhandlingernes Skyld, saa har jeg maattet høre — siger jeg — at vi tie, at vi ikke værdige Rigsdagen noget Svar, og at vi derfor heller ikke selv ere værdige til Tillid. Man har sagt til os: træd bort, overlad Sagen i andre Hænder, overlad den i flæsvig-holsteenske Hænder; ja, mine Herrer, det kan gjerne skee; der er vistnok Ingen paa denne Ministerbænk, der skulde have Noget derimod for deres Person's Skyld. Men, mine Herrer, de Mænd, som sidde her paa Ministerbænken, og som have sluttet sig sammen om en bestemt Fremgangsmaade, hvilken de, fordi den, efter deres Overbeviisning, under de givne Omstændigheder er den bedste af de mulige, agte at tilraade Hans Majestæt, selv om dette nu skulde mishage her, disse Mænd, mine Herrer, ville dog ikke med Nollighed, om de end derved selv befriedes fra en Byrde, kunne see paa, at Landet stillede sig selv, at Landet stillede Kongen i Forlegenhed, og hvilken maaskee netop vilde blive større, dersom de selv i noget Punkt nu offrede deres personlige Overbeviisning om det Mulige for hvad de kunde antage nu at ville finde almindelig Billigtelse, eller for hvad der, ifald en tabula rasa var forhaanden, i og for sig vilde være det Dnsfeligste og for Landet

Nyttigste. Maa Ministeriet lade sine egne hermed stemmende Dnsfer vige, saa er det jo kun, fordi det maa slutte sig sammen i at tilraade det Fornødne, hvor der ikke er Meget at vælge imellem, og til denne Fremgangsmaade bevæges det af sin Fædrelandskjærlighed, ligesom Thinget ved sin Fædrelandskjærlighed er blevet bevæget til sin Fremgangsmaade og til Forlangendet om Meddelelser allerede nu. Disse kunne ikke komme nu, og er dette Uret af os, saa bør de sende os bort.

Lehmann: Efter den Bending, Forhandlingerne her have taget, finder jeg Anledning til at udbede mig Formandens Tillidelse til allerede nu at turde anmeldte, at jeg, strax efter at have hørt Ministeriets Tilfængelse af, at det for Diebliffet ikke seer sig istand til at meddele yderligere Oplysninger, til Formanden har indleveret Udskrift til en Adresse til Hans Majestæt Kongen, som jeg haaber meget hurtigt vil komme paa Dagsordenen. Da vil der, som jeg troer, blive fuldstændig Anledning, baade for ethvert Medlem af Thinget til at udtale, hvad han maatte ansee for rigtigt og for Pligt mod sin Samvittighed og sit Land at udtale, og tillige for Thinget til at fremkalde de Vota, som maatte ansees for rigtige og passende. Jeg skal derfor opfordre det ærede Medlem, som har troet allerede nu at maatte stille en Opfordring til Thinget om et Botum, hvilket, efter min Overbeviisning i ethvert Fald vilde være en Overielse (Hør!), til at oppebie det Diebliff, da et saadant Botum — og hvad Thinget i saa Henseende vil komme til at beslutte, det kan naturligtviis intet enkelt af Thingets Medlemmer ville foregribe — kan fremgaae af en moden og udtømmende Overveielse. Af den af mig her anførte Grund kan jeg naturligtviis heller ikke føle mig fristet til nu at ville gaae